Bibelsk Tro

Hele Skriften er inspirert av Gud 2 Tim 3,16

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

5/2025
34. årgang

Sommeren er forbi,
høsten er til ende,
men vi er ikke frelst.
Jer 8,20

I dette nummeret:

- Avkristning av Norge
- **Hør Hyrdens røst!**
- Romerkirken og nåden

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS GRUNN
Stiftelse

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:
Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene"og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:
Lektor/ cand. theol. Eivind Gjerde (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy, eiendomsmegler Edvard Jekteberg og Mangor Goa

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:
Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverks-arbeider Kjell Magnor Kvalvåg, økonomileder Finn-Widar Knutzen, lektor/ sivilingenør Kåre Nordpoll, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, pensjonert lektor/ cand. theol Olav Hermod Kydland

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:
Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, økonomileder Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro tilsendt som PDF i e-post.

Skriv til:
btpost@bibelsk-tro.no
og oppgi navnet og adressen din.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

Redaksjons- og ekspedisjonsadresse:
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Bankgiro: 3207.43.88999
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Mobil: 905 49 821

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten. Konkrete synspunkter forøvrig står de respektive forfattere ansvarlig for.
Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje ved kildeangivelse.

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Forsidebilde:
camera man

Avkristning av Norge
Leder. Av Olav Hermod Kydland 4

Jesus elsker meg
Sang. Av Christian Bau 8

Den store hvite flokk
Andakt. Av Ole Hallesby 9

Egen eller fremmed rettferdighet?
Trossannhet. Av Per Bergene Holm 10

Hva er nåde?
Bokklipp. Av Horatius Bonar 11

Hør Hyrdens røst!
Bibelforum. Av Oddvar Dahl 12

Israel i Guds frelsesplan
Fokus på Israel. Av Per Haakonsen 14

Guds føring med enkeltmennesket og med Israel
Bibelforum. Av Kjell Helland.. 16

Ærlig overfor Gud
Bibelsk sjelesorg. Av Henric Staxáng 19

Det store vekkelsens under
Guds ord og løfter. Av Axel Remme 20

Romerkirken og nåden
Aktuelt emne. Av Jan Bygstad... 21

Klart om kristen tru og kristent liv
Bokmelding. Av Johannes Kleppa 23

Hva symboliserer "kvinnen som fødte en sønn" i Åpenbaringsboken 12?
Bibelforum. Av Axel Saxe 24

En siste hilsen fra en fange
Fra troens slagmark. Av Kenneth Kiplesund 26

Vårt fremtidige hjemland
Bokklipp. Av Charles Haddon Spurgeon 27

Hellig skrift
Bokklipp. Av Thoralf Gilbrant 28

Om martyrene i oldtida
Bokklipp. Av Fredrik Wisløff 28

"Jag har hört om en stad ovan molnen"
Sang. Av Lydia Augusta Lithell 32

Neste nummer kommer i november/desember.

Bibelsk Tro
5/2025

Avkristning av Norge

Av Olav Hermod Kydland

I mange år har antikristelige krefter ved ulike metoder prøvd å avkristne landet, dvs. forsøk på å få bort alt som minner om Den treenige Gud og kristendommen, både dogmatisk og etisk. Vi vil i denne leder ta utgangspunkt i kulturmarxismen (nymarxismen) og se først på dens oppkomst, dens målsetting og dens store innflytelse i vår tid. Vi vil særlig poengtere statens anvendelse av nye lover for å skape et nytt samfunn.

Etter den bolsjevikiske revolusjon i Russland i 1917 ble det antatt at arbeidernes revolusjon ville spre seg til Europa og til slutt til USA. Men det gjorde den ikke. Mot slutten av 1922 begynte den kommunistiske internasjonalen (Komintern) å vurdere hva årsaken kunne være. På Lenins initiativ ble det arrangert et møte på Marx-Engels Instituttet i Moskva.

Hensikten med møtet var å gi en konkret effekt til en marxistisk kulturomdreining.Blant de tilstedeværende var den ungarske marxisten Georg Lukacs (1885-1971) som utviklet ideen om ”Revolution og Eros”, om seksuelle drifter som kunne brukes som et instrument for å ødelegge kulturen. Willi Münzenberg, en annen deltaker, foreslo å organisere de intellektuelle og bruke dem til å få Vestens sivilisasjon til å stinke. Etter at Vesten har ødelagt alle sine verdier og gjort livet umulig, kan vi pålegge ”proletariatets diktatur”, hevdet han.

En annen ledende marxistisk intellektuell var italieneren Antonio Gramsci (1891- 1937). Sammen med Georg Lukacs arbeidet de etter 1.verdenskrig med spørsmålet om hvorfor arbeiderklassen ikke gjorde revolusjon. De konkluderte begge to med at arbeiderklassen var indoktrinert av den vestlige kulturen og den kristne religionen. Derfor måtte den vestlige kulturen og kristendommen fjernes før man kunne få en kommunistisk revolusjon. Dette ble starten på den ”Kulturelle terrorisme” som er en forløper for ”Politisk korrekthet”.

Gramsci er blitt kjent for å planlegge en strategi for hvordan Vesten kunne ødelegges innenfra. Han mente at istedenfor å satse på at den troløse arbeiderklassen skulle gjøre revolusjon, så burde en satse på “den lange marsjen gjennom institusjonene”.

Marxistene skulle erobre skolene, media, kirkene, i det hele tatt alle institusjoner som kunne opprettholde den vestlige kulturen.

En av de viktigste komponentene i den ”kulturelle terrorismen” var å introdusere seksualopplæring i de ungarske skolene. Lukacs forsto at dersom han kunne ødelegge landets seksualmoral, ville han ha tatt et langt skritt i retning av å ødelegge landets tradisjonelle kultur og dens kristne arv. Men arbeiderne tok til motmæle mot hans seksualopplæring, og han måtte dra fra Ungarn.

“Frankfurterskolen”

Den såkalte ”Frankfurterskolen” startet ved Universitetet i Frankfurt i Institut für Sosialforschung i 1923. Instituttet ble offisielt etablert og finansiert av Felix Weil.

Carl Grünberg var instituttets direktør fra 1923-1929. Han var en svoren marxist selv om instituttet ikke hadde noen offisiell tilhørighet.

I 1930 overtok Max Horkheimer kontrollen ved instituttet. Han mente at Marx teori burde være basis for forskningen. Han innførte også den såkalte ”Kritiske teori”.

Men da Hitler kom til makten i 1933, ble instituttet lukket og medlemmene flyktet til USA og fikk stillinger ved flere universiteter der.

Representanter for ”Frankfurterskolen” utviklet strategier for hvordan Vesten kunne ødelegges på en rask og effektiv måte. En ville gjennomføre en rolig kulturrevolusjon, men ikke framsette ideer om sine planer for framtida.

For å framkalle en sosialistisk revolusjon, mente de at samfunnet nødvendigvis måtte nå

en tilstand av håpløshet og fremmedgjøring. Deres oppgave var følgelig så hurtig som mulig å underminere den judeo-kristne arven.

"Kritisk teori" er en integrert del av kulturmarxismen. Det er en ødeleggende kritikk av hovedelementene i Vestens kultur slik som kristendommen, kapitalismen, autoritet, familien, patriarkatet, hierarki, moral, tradisjon, seksuell tilbakeholdenhet, lojalitet, patriotisme, nasjonalisme, arv, konvensjoner og konservatisme.

For å nå målsettingen, fremmet de den mest negative og ødeleggende kritikk av ethvert område av livet med den hensikt å destabilisere samfunnet. De håpet at deres politikk ville spre seg som et virus, og fortsette deres arbeid blant marxister i Vesten.

For videre å fremme deres kulturrevolusjon, anbefaltes (Sitat fra Timothy Matthews artikkel "The Frankfurt School Conspiracy to corrupt" om strategier om hvordan Vesten kunne ødelegges"):

"1. Opprettelse av rasisme krenkelser (lovbrudd).
2. Kontinuerlig endring for å skape forvirring.
3. Undervisning i sex og homoseksualitet for barn.
4. Undergraving av skoler og læreres autoritet.
5. Stor innvandring for å ødelegge identitet.
6. Fremming av overdreven drikking.
7. Tømming av kirker.
8. Upålitelig rettssystem med fordommer mot ofre for kriminalitet.
9. Avhengighet av staten eller statlige fordeler.
10. Kontroll og undertrykking av meninger via media.
11. Oppmuntre til nedbryting av familien."

Matthews sier at en av de viktigste ideene i "Frankfurterskolen" var å utnytte Freuds idé om panseksualisme, dvs. å søke etter nytelse uavhengig av kjønn og identitet, nedbryte forskjellen mellom kjønnene og nedbryte de tradisjonelle relasjonene mellom kvinner og menn. For å fremme sine mål, ville de (fritt oversatt):

• angripe fedrenes myndighet , nekte de spesifikke roller for far og mor, ognedbryte familiene sine rettigheter som primære pedagoger for sine barn.

• avskaffe forskjellen i utdanning for gutter og jenter.

• avskaffe alle former for mannlig dominans. Dermed adgang for kvinner i forsvaret.

• erklære at kvinner tilhører en 'undertrykt klasse' og menn som 'undertrykkere'.

Münzenberg oppsummerte "Frankfurterskolens" langsiktige mål slik: 'Vi vil gjøre Vesten så korrupt at det stinker.'

I Norge

"Frankfurterskolens" ideologi kjenner vi tydelig igjen i vårt samfunn.

I Norge hevdet allerede i 1920 årene professor Edvard Bull, nestformann i Ap, at både moral og religion som kirken forkynte, støttet det bestående samfunn. Derfor måtte det bort sammen med det kapitalistiske samfunn. Skolen skulle gjøres sosialistisk, hevdet han.

Prof. Tveter skriver om hvordan kulturmarxismens klare målsetting om å omforme samfunnet og fjerne spesielt all innflytelse fra kristendommen ved å:

"1. Kontrollere mediene.
2. Kontrollere utdannelsessystemet.

"Normløst"

"Hvordan radikal kjønnsteori erobret Norge"

En bok av Kjell Skartveit

Boka koster kr. 350 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

3. Kontrollere underholdningsbransjen.
4. Politisk kontroll, derved også kontroll av lovgivning.
5. Kontrollere språket. Å kontrollere hva folk kan og ikke kan si og mene."

Dåpsundervisningen tatt ut av skolen
Vi ser tydelig at kulturmarxismen har fått fotfeste i vårt land.

I 1969 ble kristendomsundervisningen som kirkens dåpsundervisning tatt ut av skolen. I 1997 ble kristendomsfaget endret til KRL, og i 2008 ble KRL til RLE (Religion, livssyn og etikk), et vanlig orienteringsfag.

FRI
FRI - Forening for kjønns- og seksualitetsmangfold og Pride-bevegelsen er en følge av kulturmarxismen.

FRI ønsker et samfunn hvor individet selv kan velge fritt mellom ulike identitetskategorier. Blant slike kategorier nevnes uttrykkelig lesbisk, homofil, bifil, sadomasochist, fetisjist og transvestitt. FRI ønsker å avskaffe "det heteronormative kjønnsrollemønsteret i vårt samfunn", det vil si et samfunn som beskriver samliv mellom mann og kvinne som det normale. Men Bibelen betegner alle andre seksuelle forhold utenom det monogame ekteskapet mellom én mann og én kvinne, som synd og utukt (se 3 Mos 18,22: Rom 1,27; 1 Kor 6,9-10; 1 Tim 1,9-10!)

Abort
Da sex ikke lenger betraktes som hovedformål i å opprettholde slekten ved reproduksjon, ble abort gjort til en rettighet da fri sex førte til uønskede barn.

I Norge fikk vi en lov om selvbestemt abort i 1978 hvor den gravide kvinne fikk lov til å foreta svangerskapsavbrudd de 12 første ukene av svangerskapet. En ny lov gjeldende fra 1. Juni 2025 ga kvinnene rett til å foreta abort inntil 18. uke.

Likedan fikk kvinner lov til å foreta fosterreduksjon. Men ifølge Guds Ord er abort (fosterdrap) brudd på det 5. Bud (2 Mos, 20,13).

Ny ekteskapslov
I juni 2008 vedtok Stortinget en ny ekteskapslov som ble gjort gjeldende fra 1. januar 2009. Denne nye loven fikk tilbakevirkende kraft slik at nå er alle ekteskap registrert i den nye loven, også dem som ble inngått før 1. januar i 2009.

Nå kan to kvinner gifte seg med hverandre og likedan to menn. Følgelig er den tidligere ekteskapsloven som var forankret i Bibelen, forkastet og erstattet meden ny humanistisk og sekulær lov som alle landets gifte innbyggere er registrert i uten å ha blitt spurt om samtykke.

Grunnloven ble forandret i 2012
Sekulæringsprosessen nådde et høydepunkt da Grunnlovens § 2 ble forandret i 2012. Den hellige Skrift er forkastet som retts- og trosgrunnlag for den norske stat. Siden Den hellige Skrift og bekjennelsesskriftene ikke lenger skal være verdigrunnlag for staten, kommer nok Guds skaperordning og livslover for samfunnet til å bli forkastet.

Ny likestillings- og diskrimineringslov
Sommeren 2017 vedtok Stortinget den nye likestillings- og diskrimineringsloven.

I § 6. Forbud mot å diskriminere nevnes det blant annet diskriminering på grunn av kjønn, seksuell orientering, kjønnsidentitet og kjønnsuttrykk.

Denne loven bryter fullstendig med Bibelens lære når det gjelder kjønn og seksualliv. Bibelen lærer at det finnes bare to kjønn, noe som også stadfestes av vitenskapen. Bare et monogame og livslange ekteskap mellom én mann og èn kvinne er i samsvar med Bibelens lære.

Kjell Skartveit skriver: "Ettersom virkeområdet til den nye likestillings- og diskriminerings-

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

loven også omfatter familien, er også foreldre forpliktet til å likestille alle seksuelle orienteringer. Det er det normløse samfunnet som stiger fram".

Den 12. desember 2023 vedtok Stortinget en Lov om forbud mot konverteringsterapi

Loven er et bevisst angrep på kristendommen, dvs. på Bibelens dogmatiske og etiske lære. At bibeltro prester, forkynnere og lekfolk kan risikere 3 til 6 års fengsel dersom de ønsker å hjelpe personer som av fri vilje kommer og ber om hjelp for sin seksualitet, er forstemmende og demonisk.

Avslutning

Vi er i dag vitner til at den verdslig stat ikke bare vil styre i det verdslige regimente, men den vil også styre det åndelige regimente.

§ 28 i Den augsburgske bekjennelse: Om kirkemakten taler om forskjellen mellom det verdslige og åndelige regimente. Martin Luther oppsummerer dette på en god måte når han sier:

"Forskjellen mellom åndelig og verdslig myndighet må vi akte nøye på. For kirkens makt består i å forkynne Guds ord, trøste anfektede samvittigheter ved absolusjonen, å utelukke de ubotferdige, uten å pålegge korporlig straff. Men den politiske makt bærer sverdet,for det er et regimente som behandler de skyldige ved lover og rettferdige dommer og korporlig straff. Den første har ingen ytre makt, den andre har makt over liv og død."

Når staten vil herske over sjelene og samvittigheten hvor bare Gud skal herske, forkaster staten Den treenige Gud og gjør seg selv til gud, en avgud. Konsekvensene av en totalitær stat er lovløshet, ufred, strid og uhygge.

Følgelig legges alt til rette for den kommende Antikrist.

Heftet "Når han kommer"

Heftet "Når han kommer" ble utgitt i 1971 på norsk. Originalens tittel er: "När han kommer". Det er den svenske teolog og bibeloversetter David Hedegård (1891–1971) som har skrevet det.

Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlaghuset Lunde A/S til å trykke opp heftet på nytt.

I dette heftet tar David Hedegård for seg forskjellige og aktuelle tema angående utviklingen i naturliv, samfunnsliv og i kirken.

Heftet er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassettjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post betales porto av mottaker!

Jesus elsker meg

Av Christian Bau

Jesus elsker meg, det er evig sant.
I hans dyre blod all min synd forsvant.
Kan jeg ei rett tro eller være glad,
er jeg, den jeg er, i de frelstes rad.
Jeg er kjøpt, just som jeg er,
Jesus har meg hjertens kjær
uten "om" og uten "men".
Dette vil jeg synge om igjen.

Vel er hjertet ondt, vel er synden stor
og min tilstand verre enn selv jeg tror.
Men min største synd, akk, det er dog den,
at jeg gjør den større enn Frelseren.
Men hvor godt, at Gud ei ser
på min synd, og hvem jeg er!
Nei, han ser på blodet kun,
derfor elsker han meg hver en stund.

Gamle Adam gir meg så mye nød,
ville gjerne se ham riktig død!
Men han skal dog sannelig dø en gang.
Adam, hør på forhånd min avskjeds-sang:
Jeg til sist skal takke deg,
fordi du har plaget meg,
men du meg ei følge kan,
når jeg står på himlens lyse strand!

Og det varer jo kun en liten tid,
så er evig endt all min nød og strid.
Himlen er mitt hjem, hvilken salig trøst,
at min sjel er der fra all trengsel løst.
Gud skje pris, og Gud skje takk!
Bort med ve og bort med akk!
Noen skritt, så får jeg ro,
jeg skal se og aldri mere tro!

Den store, hvite flokk

Av Ole Hallesby

"Deretter så jeg – og se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tungemål. De stod for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender." Åp 19,13

Det er Allehelgendagsteksten disse ordene er tatt ifra. Guds stridende kirke her nede vender sine øyne opp mot den triumferende. Vi takker Gud for dem som har seiret og har palmegrenen i sin hånd. Vi har visst alle noen av våre kjære der oppe. Og vi takker Gud for dem, selv om takken blandes med tårer.

Og vi takker Gud fordi skaren er så stor at ingen kan telle dem. Vi er ikke vant til så store tall. På denne jord er vi alltid den lille flokk. Først når vi samles fra alle tider og alle ætter, får vi se den store hvite flokk, som tusen berge full av snø. De er alle ferdige med den store trengsel.

Men vi er ikke ferdige. Og i dag vil Herren trøste sine trette vandringsmenn. – Salige er dere som gråter, for dere skal le! sier han. Salige er de som er på vei til det evige gjestebud, selv om veien er smal og steil, og tornene stikker din fot. Salig er du som er elsket av Gud, selv om menneskene smiler og spotter og forfølger deg. De der oppe har lidd som du.

Her gikk de under stor forakt,
men se dem nå i deres prakt
for tronen stå
med kronen på
i himlens prestedrakt.
Sant er det, i så mangen nød
en tårestrøm på kinnen fløt.

(854:2a. H. A. Brorson, 1765)

Trette venn! Sett deg nå litt på veiens kant og hvil ditt trette hjerte. Se opp! Og takk din frelser, som brøt veien for deg med sitt blod. Han gleder seg over hvert skritt du tar. Og venter på den stund da du lukker ditt øye her for å slå det opp til evig undring i Guds himmel. O, Gud skje lov!

(Fra andaktsboken "Daglig fornyelse" Lutherstiftelsens Forlag, Oslo 1969)

"DA GUD GREP INN"

"18 personer forteller sine vitnesbyrd"

En bok av Ove Eikje

Boka koster kr. 100 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Bibelsk Tro
5/2025

Egen eller fremmed rettferdighet?

Av Per Bergene Holm

Fjerner dåpen og troen arvesynden, eller forblir syndefordervelsen også i den kristne? Det var den grunnleggende problemstillingen i Luthers tilsvar til Jakob Latomus i 1521. Latomus hadde gått ut mot Luther og forsvart den katolske fordømmelse av Luthers lære om rettferdiggjørelsen.

Luther sier i Latomus-skriftet at loven åpenbarer to ting: Syndefordervelsen og Guds vrede. Synden er ikke bare enkeltsynder, men en fordervelse i selve naturen som besmitter selv de beste gjerninger.

Loven viser også at vi med denne synd er under Guds vrede. Det er det alvorligste av alt. For vreden er total. Synderen er fullt og helt under Guds vrede.

Mot den dobbelte skade som loven åpenbarer, kommer evangeliet med to midler, gaven og nåden i Jesus Kristus (Rom 5,15ff); gaven til hjelp mot syndefordervelsen i oss, og nåden til hjelp mot vreden hos Gud.

Gjennom evangeliet gir Gud synderen gaven, dvs. troen som gjenføder og helbreder synderen. Den katolske lære er at den helbredelsesprosess som Gud virker i mennesket ved sin nåde, er rettferdiggjørelsens grunn. Men gaven hersker ikke helt og fullt, sier Luther, og dens virkning er kun stykkevis og begynnende.

Verken dåpen eller troen fjerner arvesynden i menneskenaturen. Troen og gjenfødelsen helbreder bare delvis syndens skade. Synden er der fortsatt og hemmer helbredelsen. Om vi bare hadde troen og den nye rettferdigheten i oss, kunne vi aldri eie visshet om frelse. Vår rettferdighet i vårt eget liv blir aldri mer enn et urent klesplagg.

Det er denne uforskyldte nåde i Jesus alene, utenfor oss, som setter skille.

Men sammen med gaven gir Gud sin nåde, og det forandrer alt! Troen griper nemlig om Kristus og den rettferdighet han har tilveiebrakt utenfor oss, Kristi "fremmede" rettferdighet. Og fordi troen griper om Kristus, eier den troende hele Guds nådes yndest og velbehag, fullt og helt! I kraft av Kristi rettferdighet "for oss", som ikke er mangelfull eller kun begynnende, men fullkommen, står den troende helt og fullt under Guds nåde.

Både Guds vrede og Guds nåde er helhetsbestemmelser. Enten er jeg helt og fullt under Guds vrede, eller helt og fullt under Guds nåde. Når jeg ved troen griper om Kristus, er jeg helt og fullt under Guds nåde, om jeg enn har den minste gave, dvs. den skrøpeligste tro og "helbredelse" i meg.

Troen frelser ikke i kraft av seg selv og sitt verk i mennesket, men bare i kraft av Guds nåde i Kristus som troen fatter om og griper. Det er denne uforskyldte nåde i Jesus alene, utenfor oss, som setter skille. Enten er det den store gledesgrunn eller det store anstøt. For Den katolske kirke og mange andre i kristenheten er det dessverre fortsatt det store anstøt.

Hva er nåde?

Av Horatius Bonar

La oss forstå det fullt ut, for på mange måter har dette ordet blitt misforstått og ødelagt. Det er ofte på våre lepper, men akk hvor lite den enkle virkeligheten blir forstått!

Gud elsker englene. Han gleder dem med sine smil og velsignelser, mens de venter

rundt Hans trone, eller løper når Han ber dem. Men dette er ikke nåde. De er lydige og hellige, og derfor er Guds kjærlighet deres naturlige arv. Hva annet kan forventes? En hellig Gud må elske det hellige. Guds gunst overfor englene kommer fra at de ikke har noen synd.

Men nåden er veldig forskjellig fra dette. Den er fortsatt et Hellig vesens kjærlighet, men de som skal motta den er vanhellige. De er fortapte, elendige, skyldige og verdiløse. De er slike med bare synd og ruin. Det er nettopp disse tingene som kaller nåden frem. Den går ikke ut til de fortapte fordi de er fortapt, men spesielt fordi de er fortapt! Den sier ikke til de verdiløse, "Uff, du er faktisk verdiløs, men jeg har oppdaget en liten bit av godt hos deg, og jeg vil vise deg nåde på grunn av det, til tross for at du er så verdiløs". Nei, språket er vidt forskjellig. Det er: "Jeg ser at du er skyldig, elendig og verdiløs, uten noe i eller rundt deg som er godt. Men dette er det jeg tar meg av. Alt hos deg er uegnet for alt annet, men de er ikke uegnet for nåde". Det er over en kiste eller grav til en elsket, at våre hjerter øser ut sin skjulte dybde av kjærlighet. Slik er det over en fortapt verden at Guds hjerte har tømt ut all sin ufattelige ømhet og medfølelse? Det er sin stakkars bortkomne sønn som gjør at farens hjerte veller ut. Han sukker og gråter over ham. Han ser ham uten noe hjem, uten noen venner, flyktet fra fars hjem. Han tenker på ham i fattigdom, i filler, i skitt, i sult, klar til å legge seg og dø. Han tenker på sin sønn der han drikker seg beruset, sitter blant de urene og slutter seg med glede til urenhet, skyldigste blant de skyldige. Og mens han grubler over disse tingene, vrir hele hans hjerte seg. Han glemmer nesten den lykkelige kretsen rundt seg i lengselen etter den bortkomne gutten.

"Vekkelse og villfarelse."
Denne boken er et grundig oppgjør med trosforkynnelse slik den har oppstått i USA og vunnet innflytelse også i Norge.

I de ulike menighetene prget av herlighetsteologi kan en høre store ord, glitrende visjoner og klare løfter om Guds helberdelse, velsignelse og kraft. Mange unge har latt seg begreistre. – Men jeg er redd for at dersom de blir i bevegelsen og går inn for å lære det som undervisningene, bøker og kassetter byr dem, vil de bli ført bort fra Bibelens Jesus Kristus, skriver Geir Harald Johannessen

I denne utgaven av boken er det føyd til et avsnitt om den såkalte "Torontovekkelsen."

Geir Harald Johannessen har vært soknepresti Rolvsøy, Fredrikstad. Han har utgitt flere bøker. Boken er trykt i 2022.

Boka koster kr. 200,- Vipps til 48381008 med din adressen, så vil boken bli sendt til deg.

Slik er det med Gud i Hans medfølelse for denne fortapte, denne bortkomne verden? Det som slik strømmer ut fra Guds hjerte til verden er uendelig mye større enn en fars kjærlighet, eller en mors dypeste ømhet.

Dette er nåde - den følelse som blir kalt frem, ikke av gjenstandens verdi, men av dens verdiløshet. Nåden våkner ved synet på elendighet og skyld, og som bare kan tilfredsstilles ved at behovet for fjerning av all denne elendighet, en benådning av skyld.

Før mennesket syndet, var det bare godhet som kunne vise seg selv, - kjærlighet til det gode og verdige. Men godheten kunne ikke lenger finne noen på jorden å være god mot, for det ville ikke være rettferdig etter at synden hadde kommet inn.

Så når godheten måtte trekke seg tilbake, kom nåden fram, og historien om den begynte å bli fortalt til mennesker som falt, akkurat som da historien om godhet ble fortalt til menneskene før de falt.

(Fra boken Historien om nåden)

Hør Hyrdens røst!

Av Oddvar Dahl

For tiden er mange opptatt av å skape "lovsyngende menigheter." Det høres fint ut. *"Er noen vel til mote, han synge lovsanger!"* (Jak 5,13). Bibelen taler mye om lovsang. Vi hører fra vekkelsestidene at ingen behøvde å "organisere" lovsangen. Hjertene fløt over av lov og takk når nåden og syndenes forlatelse ble åpenbart! Og sangen stilnet ikke ved bedehusdøra. Lovsangen lød ofte langs veiene til og fra bedehuset! Også Israel sang lovsanger da de vandret på den himmelske *"kongevei"* gjennom ørkenen mot Kanaan! (2 Mos 15,1 flg).

Men Herren visste at skulle Ordet ha den rette vekst og bære den rette frukt i folkets hjerter, måtte det både "regn" og "sol" til. Både tukt og trøst! Og folket ble ført gjennom Mara (bitterhet) (2 Mos 15,23). Da stilnet nok lovsangen. Slik er det også i dag!

Anger over synd

For at Gud skal få oppholde den sanne trosglede over nåden alene og bevare sine på *"kongeveien",* må han også ved loven virke anger over synden i hjertene. Vi hører ofte lite om dette i dag. Det er liksom så negativt. Man vil synge "lovsanger", – men anger over synden skal bort. Man mener kanskje det er et tilbakelagt stadium? Men da har man vendt øret bort fra Hyrdens røst.

Ribbet for alt

Mangt et Guds barn i dag holder på å miste motet. Og tanken kommer: Er det meg det er noe galt med? Du trodde du kjente hyrderøsten. Du ble ribbet for alt ditt. Men så ble Jesus din eneste redning Og du sang:

Helt tildekket i dine sår,
hvorfra blodet fløt,
Frelst av nåde jeg salig står,
midt i all min nød.

(Sangboken nr. 273, vers 2)

Gleden var grunnet på syndenes forlatelse!

Men nå lyder det ofte helt andre toner. Ikke slik at du bare ville høre om rettferdiggjørelsen. Nei, du trodde du kjente Bibelens lære både om nådens midler, gjenfødelsen, rettferdiggjørelsen, helliggjørelsen osv. Det var ikke der forskjellen lå, – og det var også vanskelig å sette navn på forskjellen. Saken er vel at det er noe med

grunntonen i læren og forkynnelsen som det er noe galt med, – men hva?

Gud avslører

Vi legger igjen merke til at før Bileams sæd hadde begynt å spire (se antikkel 1), var hedningene redd Israel. De fryktet Israels Gud! Men så snart Israel forlot *"kongeveien"*, ble de godtatt. Slik også med mye av tidens forkynnelse. Hyrderøsten, Jesus, samler Guds barn.

Slik gikk det til: Gud avslørte oss fullstendig i vår synd og egenrettferdighet. Han sa: *"For enhver som holder hele loven, men snubler i en ting, han er blitt skyldig i alle"* (Jak 2,10). Fortapt! Skyldig til helvedes ild!

Kom til Jesus!

Men så lød Jesu røst: *"Kom til meg!"* (Matt 11,28).

Hvordan komme til ham? Forbedring gagner ikke! Skulle man bare lage seg en tro!? Bekjenne sine synder? Mange "kommer", d.v.s. de prøver å angre synden, bekjenne den, forbedre seg, – og får høre av falske veiledere: "Nå er du frelst!"

Vi spør: Har du ikke noe mer enn dette? Da er jeg redd det går evig galt med deg! Mang en ærlig sjel kjørte seg fast, – de fikk det ikke til "å komme til Jesus". Men er man da på rett vei? Ja! Har vi aldeles glemt barnelærdommen? "Jeg tror at jeg ikke av min egen styrke eller fornuft kan tro på Kristus eller komme til Kristus, min Herre, men det er Den Hellige Ånds gjerning, som har kalt meg ved evangeliet", osv. (Forklaring til 3. art.)

Kallet ved evangeliet!

Det underlige skjedde når evangeliet ble åpenbart for hjertet: "Nå er jeg i Kristus både hellig og rein!" Hvordan gikk det til? Jeg var jo langt borte! Paulus sier: *"Kommet nær til ved Krist blod. For Han er vår fred"* (Ef 2,13-14). Egentlig er det uforklarlig! Men korsets evangelium er Guds kraft til frelse! (1 Kor 1,18 og Gal 3,1-2). Du fikk se: Når Guds vrede skulle ramme deg, du var skyldig, – da var Jesus der. Han ble rammet! (Es 53,5).

Og når Gud skulle gi Jesus den evige åndelige velsignelse i evigheters evighet som han hadde fortjent, så var du der, – SÅ FIKK DU DEN! (Ef 1,3 flg).

Fornuften sier nei

Men dette passer ikke for dagens "hedninger", som kun vurderer etter det falne menneskets fornuft og tanke. For når loven lyder, sier de: "Dette, er alt for strengt" – og kaller predikantene "mørkemenn."

Og når evangeliet lyder, sier de: "Dette er altfor lettvint, det må noe mer til." Så tyr man til fornuften, og det fører til at man blander lov og evangelium sammen. Man tenker som fariseerne på Jesu tid: "Når jeg har gjort så godt jeg kan, så ordner Gud resten." Det vil si at "jeg bekjenner synd, jeg faster, jeg gir tienden, jeg holder budene, – da har jeg mitt på det tørre. Nåden gjelder jo selvfølgelig!"

Falske grunnvoller

Da er det Paulus sier: *"Slike er under forbannelse!"* Les Gal. 3,10. Ingen får syndenes forlatelse som fortjeneste for noe de gjør. Du kan eie både syndserkjennelse, syndsbekjennelse, egen overgivelse til Gud, egenprodusert tro, ivrighet i kristent arbeide, uten å være en sann kristen. Kanskje din "frelsesvisshet" til nå har bestått i at andre har regnet deg som en kristen? Spørsmålet er: Regner Jesus deg som sin? Du spør: Hvordan kan jeg vite det? Jo, – EVANGELIET gir deg visshet om det! Evangeliet er for de fortapte! *"Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drager ham",* sa Jesus (Joh 6,44). Og Faderen drar ved evangeliet.

Redningen for Guds folk

Uten at Guds Lam som bar verdens synd, blir åpenbart for hjertene, skapes ingen levende tro (Rom 10,17 og Joh 1,29). Uten Lammet er det ingen sann omvendelse, ingen rett anger og ingen syndenes forlatelse. Måtte derfor loven få lyde slik at sannheten ble åpenbart for hjertene: Fortapt! Og måtte evangeliet få

lyde slik at du fikk se: "Jeg er frelst og godtatt i himlen på grunn av min stedfortreder, Jesus!" Da vil også Guds folk bli oppbygget, – og kjenne Hyrdens røst igjen, – og merke hans kjærlige omsorg for fårene. Måtte så Guds folk av hjertet be: "Kjære Jesus, frels oss fra Bileams forførelse – og bevar oss på *"kongeveien"* gjennom verdens ørken til det himmelske Kanaan!"

Israel i Guds frelsesplan

Av Per Haakonsen

Det norske israelshatet vokser i styrke dag for dag. Ikke nok med at Israel har trukket sin ambassadør tilbake og at den norske utenriksminister ikke er velkommen i Israel, men nå går LO i spissen for en internasjonal boikott av Israel.

Som norske israelsvenner stiller dette krav til vår forståelse av Midtøsten-konflikten og Israels situasjon. Hva er det som skiller vår forståelse fra en sekulær forståelse? Hvor står vi som kristne?

For å kaste lys over dette er det nødvendig å trekke de lange linjer slik vi finner de i Bibelen. Jeg vil stanse for det jeg vil kalle for en kristen historieforståelse.

Et kristent historiesyn har som kjerne å erkjenne Kristus og hans makt og vilje i historien. Vi tror på en Gud, som efter sitt evige råd, styrer historiens gang. Innholdet i dette råd er todelt. Det handler om synd og nåde, dom og frelse, forkastelse og antakelse.

Det beste eksempelet på dette er Guds handlemåte med Israel i gammeltestamentlig tid. Her veksler det mellom Guds straff og Guds velsignelse, mellom dom og frelse. Herren antar og Herren forkaster.

I nytestamentlig tid ble Israel rammet av Guds dom etter at de hadde korsfestet sin Messias. Det resulterte i straff og adspredelse. På en måte ble Israel en forkastet slekt. Men Herrens vrede varer ikke til evig tid. *"For ikke til evig tid går jeg i rette, og ikke for alle tider er jeg vred"* (Jes57,16). Tiden synes å ha en sonende virkning, for Herren *"gjemmer ikke på vrede for evig"* (Sal 103,9).

I vår tid har Herren på nytt samlet sitt folk, og da er vi over i antakelsens fase. Han samler sitt folk for å gjøre noe nytt. Alt skjer til sin tid.

Et kristens historiesyn består i å finne analogien i det som skjer. Da kan vi bedre forstå Guds finger i historien. Vi må finne paralleller til tidligere tiders hendelser. For alt som skjer er innbyrdes analogt. For det skjer egentlig aldri noe virkelig nytt under solen. Det som skjer, har skjedd før. Det er bare tiden og omstendighetene som forandrer seg. Oppgaven for en kristen historieforståelse blir derfor å finne parallellene, likhetene med tidligere tiders hendelser.

Jødenes tilbakevending av i dag har sin åpenbare parallell i den første innvandring til Kana'ans land på 1400 tallet før Kristus. På samme måte som Josva ledet folket inn i det lovede land, vandrer jødene av i dag på nytt inn i det land som Herren har gitt dem.

En annen åpenbar likhet er at det landet som jødene første gang kom inn i, var bebodd. Bibelen lister opp en lang rekke folkeslag som bodde i Kana'ans land. Det var Guds vilje at alle disse folkeslag skulle drives bort. Det leser vi om både i Mosebøkene, Josvas bok og i de historiske bøker forøvrig.

På samme måte var Palestina bebodd da jødenes innvandringen for alvor tok til på slutten av 1800 - tallet. I henhold til tyrkiske kilder bodde det i overkant av 500.000

mennesker i Palestina, hovedsakelig arabere.

Jødene kjøpte opp jord, drev landbruk og kom i konkurranse med araberne, som sterkt mislikte deres nærvær. Allerede i 1891 ble den jødiske innvandring innklaget til sultanen i Konstantinopel.

Historisk sett var Palestina på denne tid å forstå som et arabisk land. Araberne hadde overtatt landet på 700 tallet. Jødenes hjemland har altså vært arabisk i mer enn 1300 år. Men i 1947 vedtok FN at jødene kunne få opprette sin stat i dette området.

En fordrivelse, om vi skal bruke det uttrykket, kom først med krigene i 1948, 67 og 73. Men "fordrivelsen" hadde sin hovedforklaring i at araberne flyktet for å unngå krigshandlinger. Men virkningen var den samme som på Josvas tid, den innfødte befolkning flyktet til fordel for jødiske bosettere.

Den åpenbare historiske parallellen er: erobring og fordrivelse.

Men det er en åpenbar parallell til: på samme måte som Gud forherdet kana'aneernes hjerter, har han i dag forherdet arabernes hjerter. Vi leser i Josva (11,30) at *"Herren laget det så at de forherdet sitt hjerte og dro ut i krig mot Israel."* Herren forherdet kana'aneernes hjerter på samme måte som han i sin tid forherdet Faraos hjerte. På den måten ødelegger han Israels fiender samtidig som han skaper en åpning for sitt folk.

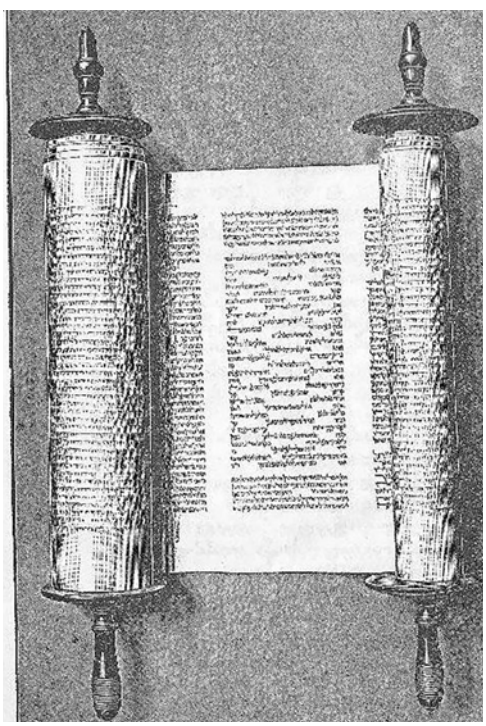

Er det noe som slår en i dag når en ser på palestinerne, så er det nettopp deres uforsonlige holdning. De er besatt av en tanke – hive jødene på sjøen. Dette er først og fremst religiøst betinget. Arabernes jødehat har sin grunn i islam. Islam (hadithene) tilkjennegir et regulert hat overfor jødene. Det er enhver muslims plikt å drepe jødene.

På denne måten gjentar historien seg, araberne ødelegger seg selv gjennom et forstenet hat mot jødene.

Vi må hente inn et moment til. Gud åpenbarer seg i historien gjennom Lov og Evangelium. Dette er de grunnkreftene Gud bruker i sin verdensstyrelse. Loven er et uttrykk for Guds dom, evangeliet for Guds nåde.

Når Herren drev de kana'aneiske folkeslag ut under den første innvandringen, var det fordi de hadde oppfylt sitt ondskaps mål. Herren drev dem ut på grunn av deres ugudelighet. (1 Mos 15,16 og 5 Mos 9,5). Her er det Guds domskrefter som er i sving. Men med dette åpner Herren for jødenes innvandring. Det er Guds nådekrefter.

Den samme parallellen kan vi trekke i dag. Araberne mister sitt land på grunn av ugudelighet og ondskap (islam). De er kommet under Guds dom. Men på nytt åpner dette for jødisk innvandring. Det er Guds nådehandling.

Det som har skjedd før, gjentar seg i dag. I likhet med kana'aneerne mister araberne sitt land på grunn av ugudelighet. Israel får land som en Guds frelseshandling. Ut fra Guds ord kan vi si at innvandring og fordrivelse er en Gudvillet handling. Med andre ord, det som skjer med araberne i dag, er ingen urettferdig hendelse sett med Guds øyne.

Israel av i dag lever altså i antakelsens fase, araberne i forkastelsens fase. Herren frelser sitt folk, samtidig som han dømmer sine fiender. Denne dom over de ugudelige, er et ledd i Guds evige plan.

Men Israels fiender gjelder ikke bare araberne, men også dem som gjør felles sak med dem. Blant disse kommer Norge i første rekke. Vi har plassert oss selv under Guds dom. Vi burde komme i hu Herrens ord: *"For det folk og det rike som ikke vil tjene deg* (Israel) *skal gå til grunne"* (Jes 60,12).

Vi må vende om og bekjenne våre synder mens det ennå er tid.

Guds føring med enkeltmennesket og med Israel

Av Kjell Helland

Det viser seg at det finst likheiter mellom Guds føring av israelsfolket og korleis han arbeider med enkeltmennesket. Og sjølv om mykje av det Gud gjer er uforståelege for oss – hans vegar er usporlege og hans tankar uutgrunnelege – så vil eit studium av korleis han har ført og fører Israel òg kasta lys korleis han arbeider med oss enkeltmenneske av heidningeætt.

Utgangs- og orienteringspunkt er Salme 73, vers 23:
"Men eg vert alltid verande hjå deg, du har gripe mi høgre hand. Du leier meg med ditt råd, og sidan tek du meg opp i herlegdom." I det følgjande skal me konsentrera oss om det som Gud gjer, og dette kan delast opp i tre hovudpunkt.

Han har gripe mi høgre hand
Så langt eg veit er dette den einaste gongen dette står i Bibelen. Og med ein gong er me inne i det rike biletspråket i den heilage Skrifta. Og eg spør: Kva ligg i omgrepet "den høgre handa"?Og vidare, kva med å gripa denne handa? Med ein gong reiser det seg to spørsmål som krev svar. Først, kvifor høgre og ikkje venstre? At arbeid lettast vert gjort med høgrehanda og at denne kanskje er sterkare enn den venstre, kan nok vera så, men i denne samanheng har det ikkje så mykje å seia. Vidare finst det på gresk to ord for venstre, eit vanleg ord og ei omskriving. Kvifor omskriving, spør du kanskje.Den kom til på grunn av at det kleba eit uhyggevarsel til ordet "venstre" For å narra åndene sa ein derfor ikkje "venstre", men "den godvarslande sida". No er Salme 73 skriven på hebraisk, og om dei har noko tilsvarande der, veit eg ikkje.Det som verkeleg tel i spørsmålet om høgre og venstre handa, er at den høgre handa er den førande, handa som har kommandoen. At Gud så grip denne handa, vil då sei at det er han som overtar føringa, leiinga i livet.

Det var enkeltmennesket Asaf som i profetisk inspirasjon sa at Gud hadde gripe den høgre handa hans, at den Allmektige hadde teke plass på kommandobrua. Kan du og eg sei det same? Er det Jakobs Veldige, Israels Heilage, som får styra livet ditt, livet mitt? Er det Herren som har hand om roret? Ingenting er vel meir avgjerande enn dette. Inne i det enkelte mennesket er det kamp på liv og død mellom krefter som drar mot himmelen og krefter som drar mot undergang og død. At Herren får ha handa på roret er om å gjera.

Og sjølv om dette kan vera einaste staden i Bibelen der det står om å gripa den høgre handa, så er saka omtala fleire stader. I Josva 1,5 er det Josva som får høyra at Herren seier til han: *"Eg vil ikkje sleppa deg og ikkje forlata deg."* Når Herren seier at han ikkje vil sleppa, må han jo på eit tidlegare tidspunkt ha gripe mannen. Her ser me at dette grepet

ville han halda fast på. Han ville ha styringa i Josva sitt liv. I 1 Mos 28,15 får Jakob på veg til Mesopotamia høyra desse orda: *"Sjå, eg er med deg og vil ta vare på deg kvar du fer …"* Dette må vel vera uttrykk for det same.

Til Israel sa Moses

I 5 Mos 3,6, før folket skulle gå over Jordan og inn i lovnadslandet sa Moses: *"Herren din Gud går sjølv med deg, og han skal ikkje sleppa deg og ikkje forlata deg."* Herren hadde gripe folket, hadde kommandoen.

Det er vel det same som kjem til uttrykk i 5. Mos 32,10f: *"Han fann han i eit audt land, i villmarka, mellom hyl frå villdyr i øydemarka. Han verna han, vakte over han, og vakta han som sin augnestein. Som ørna vekkjer reiret sitt og sviv over ungane sine, slik breidde han ut vengene sine og bar han på slagfjørene sine. Det var Herren åleine som førde han, og ingen framand Gud var med han."*

Han leier meg ved sitt råd

Sagt til enkeltmenneske i Salme 32,8: *"Eg vil læra og visa deg den vegen du skal vandra, eg vil gje deg råd med mitt auga."* (38 legg til … på deg.) Kva er så Guds auga? Eg for min del trur det må vera Guds ord. I salme 119 står det om dette ordet at det er ei lykt for min fot og eit ljos på min stig (v 105).

Sagt til Israel i Salme 78,14:

"Om dagen leidde han dei ved skya, og heile natta ved lysande eld." Es 58,11: *"Herren skal leia deg heile tida."* Es 48,17: *"Så seier Herren, utløysaren din, Israels Heilage: Eg er Herren din Gud, som lærer deg å gjera det som er deg til gagn, som leier deg på vegen du skal gå."*

Han førte israelsfolket ned til Egypt. Så langt som eg kjenner til, står det ikkje direkte å lesa at det var Herren som førte jakobsfolket ned til Egypt. Men det står veldig tydeleg at det var han som førte dei oppatt derifrå med store under og teikn.

Kome inn i lovnadslandet, synda israelsfolket grovt mot Herren. 2 Kong 17,15: *"Dei vraka boda hans og den pakta han hadde gjort med fedrane deira, og dei vitnemål han hadde gjeve dei. Dei følgde dei tomme avgudane, og vart tomme sjølve. Dei tok etter dei heidningefolka som budde ikring dei, endå Herren hadde sagt: De skal ikkje gjera som dei."* Vidare i 2. Kong 17 står det endå meir å lesa om det dei gjorde. Korleis er det med deg og meg? Følgjer me avgudar og tek etter heidenske skikkar?

Han kløyvde Israel i to rike etter Salomo

2 Kong 17,21: *"For han hadde rive Israels hus* (nordriket) *laus frå Davidsætta* (sørriket) *…"* Då riket var i ferd med å klovna, ville folket i sørriket kjempa mot nordriket for å stansa prosessen, men fekk gjennom profeten Semajas munn høyra at det som hadde hendt, hadde kome frå Herren (17,24). Gjennom profeten Akia sin munn fekk Jeroboam høyra: *"Eg* (Herren) *riv riket ut or handa på Salomo og gjev deg dei ti ættene. Men den eine ætta skal han få ha for min tenar David skuld og for Jerusalem skuld, den byen som eg har valt ut mellom alle ættene i Israel. Dette vil eg gjera*

INDIA-HJELP TIL JUNGELSKOLEN

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospital i Anantagrir-jungelen? 1200 analfabete barn, 45 stammer.

Takk for gaven på Vipps: 712003.

Bank 3030.38.96194, sendes til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Hovsheradvn 484, 4462 Hovsherad.

av di Salomo og folket har vendt seg bort frå meg og tilbede Astarte, sidonarguden, og Kamos, moabguden…" og så vidare. 1 Kong 11,31f.

Han førte folket i nordriket til Assyria

Jeroboam, første kongen i nordriket, var det som lagde to gullkalvar, og sette den eine i Betel og den andre i Dan (1 Kong 12,29). Vidare laga dei eit astartebilete og tilba heile himmelheren og dyrka Baal (2 Kong 17,16). Enn vidare står det at Jeroboam drog Israel bort frå Herren og lokka dei til stor synd. Og det heile munna ut i det som 2 Kong 17,23 fortel: *"Til sist støytte Herren Israel bort frå åsynet sitt ... Så vart Israel ført bort frå landet sitt til Assyria, ..."* Herren gav altså folket i nordriket i assyrarane si hand. Salmanassar, assyrarkongen, kunne ingenting ha gjort, om ikkje Herrens vilje, Herrens råd, låg bak.

Han førte folket i sørriket til Babylon

Jer 20,4: *"Heile Juda vil eg gje i handa til kongen i Babel, og han skal føra dei til Babel som fangar ..."* I Jer 19 vert ordet eg brukt heile 10 gongar, og i åtte av desse heiter det eg vil. Det startar med "*Eg vil føra ulukke over denne staden",* og vidare handlar alle desse eg og eg vil om kva denne ulukka inneber og at det heile kuliminerer i bortføringa til Babel. I Jeremias 29,20 les me i et brev som Jeremias sende til dei bortførte i Babel, der det heiter: *"Men høyr no Herrens ord, alle de bortførde, som eg har sendt frå Jerusalem til Babel."* Eg har sendt … Nebukadnesar, kongen i Babel kunne ingenting ha gjort, om det ikkje var for at Herren vilje, Herrens råd, låg bak. 2 Kong 24,20: *"Fordi Herren var vreid, gjekk det slik med Jerusalem og Juda, til dess han kasta dei bort frå åsynet sitt."*

Han spreidde israelsfolket over heile jorda

Esekiel 11,16: *"... Då eg let dei fara langt bort mellom heidningfolka, då eg spreidde dei i landa, ..."* 12,15: *"... når eg spreier dei mellom folka og strør dei ut i landa".* Jeremias 9,16: *"og eg vil spreia dei mellom heidningefolk som dei ikkje kjende, ...".* Det var altså djupast sett ikkje på grunn av romarane sine herjingar i år 70 og på 130-talet at folket vart spreidd over heile jorda, men på grunn av Herrens vilje. Det var hans råd som låg bak.

Veldig katastrofer har kome over jødefolket på grunn av trass og ulydigheit. Og dei har hatt det vanskeleg ute mellom folka. Legg berre merke til kva som står i Jer 29,18: *"Eg vil forfylgja dei med sverd og svolt og pest, og eg vil la alle folk på jorda fara ille med dei og gjera dei til ei forbanning og ei skremsle, til spott og hån mellom alle dei folkeslaga eg driv dei bort til."*

Men dette skal snu seg: Sak 8,13: *"Og det skal henda at liksom de var ei forbanning mellom folkeslaga, du Judas og hus og du Israels hus, så vil eg no frelsa dykk, så de skal verta ei velsigning ..."* Sef 3,19: *"Eg vil ... gjera dei til æra og gjetord over heile jorda, der dei før var vanæra."*

Han skal samla dei i Israels land

Jer 28,14: *"Eg vil ... samla dykk frå alle folka og alle stadene som eg har drive dykk bort til."* Ikkje ein skal vera igjen der ute, seier Esekiel 39,28. Dei skal samlast opp ein for ein, seier Esaias 27,12. Es 43,15: "Austanfrå vil eg la ætta di koma, og vestanfrå vil eg samla deg…" 43,6: *"Eg vil sei til landa i nord: Kom med dei! Og til landa i sør: Haldt dei ikkje att. Lat sønene mine koma langt bortanfrå og døtrene mine frå enden av jorda, ..."*

Alle eg vil viser kven det er som står bak det som skjer. Gjennom det heile ser me korleis Herren handlar og leier israelsfolket ved sin vilje og sitt råd.

Heile Israel skal verta frelst (Rom 11,26)

Det skal koma ei veldig vekking over Israel: Sak 12,10: *"Men over Davids hus og over innbyggjarane i Jerusalem vil eg renna ut nåde-Anden og bøne-Anden, og dei skal sjå opp til meg som dei har gjennomstunge, og då skal dei sørgja over han ..."*

Igjen ser me korleis Herren står bak: Jer 31,33f: *"Eg vil leggja lova mi i hugen deira og skriva henne i hjarta deira..., for eg skal forlata deira misgjerning og ikkje lenger minnast deira synd."*

Når dette byrjar å skje, at jødefolket får sjå at Jesus frå Nasaret er deira frelsar, deira Messias, er det at orda frå Esaias 53 vert levande for dei, og dei erkjenner si vantru og vraking av Jesus då han gjekk mellom dei og i tidene som kom seinare: *"Kven trudde den bodskapen vi høyrde? Og kven vart Herrens arm openberra for?"*

"Sanneleg, våre sjukdomar har han teke på seg, og våre pinsler har han bore. Men vi trudde at han var heimsøkt, slegen av Gud og gjort elendig. Men han vart såra for våre brot, knust for våre synder. Straffa låg på han, så vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått lækjedom."

Dermed ser me at Guds leiing med israelsfolket og hans leiing med oss som enkeltpersonar siktar seg inn mot eit møte med Jesus og ei erkjenning i hjartedjupet av at han og ingen annan er frelsaren. Han er jødefolket sin frelsar og han er vår frelsar. Han døydde og oppstod for jødefolket, han døydde og oppstod for oss.

Så heilt til slutt, for den som har funne Jesus som sin frelsar, både av jøde- og heidningeætt står lovnaden:
Sidan tar du meg opp i herlighet.

Ærlig overfor Gud

Av Henric Staxáng

Judafolket trodde på Jesajas tid at de stod Gud nær, men deres tilbedelse hadde i økende grad blitt et tomt ritual. De misbrukte den store nåden det er å tilhøre Guds eiendomsfolk. De trøstet seg med at de jo hadde Abraham til far, samtidig som mange av dem var uærlige og skjulte sine synder for Gud. De sa. *"Herren ser det ikke, Jakobs Gud gir ikke akt."*. Sal 94, 7. Kong David, som var mannen etter Guds hjerte, sa kort tid før sin død, til Salomo: *"Herren ransaker alle hjerter og forstår alle menneskers tanker og råd."*. 1 Krøn 28,9.

Det er en fare i vår tid å misbruke den store nåden, det er å være døpt. Man begynner å skjule sine store synder for Gud og trøster seg med: *"Jeg er døpt og er med i en kristen sammenheng"*. Men Herren ser vårt forsett og våre tanker. Ja, hva er hensikten med det vi sier og gjør? Ingen ting unngår Gud.

Et menneske etter Guds hjerte skjuler ikke sine synder, men er ærlig innfor Gud i sin syndsbekjennelse og bønn. Du nevner i syndsbekjennelsen synden ved navn og ber om hjelp til å kunne avlegge synden. For deg som har åpen kontakt med Herren i himmelen gjelder løftet: *"Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesus, hans Sønns blod renser oss fra all synd."* 1 Joh 1,7.

Men det menneske som med forsett bevisst vil beholde en bestemt synd. er ikke ærlig overfor Gud og får ikke del i forlatelsen. Synden er ikke for stor, men hjertet er ikke rett innfor Gud. Det kan være en syndens lyst eller at en er forelsket i penger. Eller kanskje du ikke er ærlig i dine ord, men din hensikt er å bevisst skjule noe som er urett innfor Gud, og som du ikke vil skal komme fram i lyset. Men Gud hører dine uærlige ord og ser din uærlige hensikt. Ordet sier *"Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for."* Heb 4,13.

Du kan ikke bevisst fortsette å være uærlig mot din egen samvittighet og mot dine medmennesker, og samtidig ha et ærlig og tillitsfullt forhold til din Frelser. Det gjelder ditt evige vel eller ditt evige ve. Vær ikke lik de uærlige menneskene på profeten Jesajas tid som hadde sin trygghet i hverandres planer, men som ikke hadde Gud med seg. Se Jes 30, 1! Apostelen Paulus skriver: Gal 6, 7.

Synden er en maktfaktor i våre liv. Det er helt avgjørende at vi vandrer i Guds Ords lys og ikke bevisst skjuler noe for Gud. Lever du i evangeliets kraftfelt og tror at Jesu Guds Sønns blod renser deg fra all synd, dag etter dag, da preges du av Jesus og blir til velsignelse for dine medmennesker. Evangeliet om Jesu Guds Sønns blod er da den største maktfaktoren i ditt liv og gir deg Kristi ydmyke og ærlige sinnelag, både i forhold til Gud og dine medmennesker.

(Oversatt fra svensk)

Det store vekkelsens under

Av Axel Remme

Det er kraftens tid i naturen. Med vårens sterke gjentakelse av ny vekst. Fornyelses årstid, som alle vel gleder seg over gjentar seg. Naturen taler på sitt vis sterkt om Guds nærvær. Våren, med sin styrke og repetisjon er et ovenfra fast varsku om underes tid for livet.

Mens vi får denne tydelige påminnelsen, ledes vi også til å regne med Guds under. Og når vi ber om et så stort under, som vekkelse, må vi også være rede til å ta imot og tjene det. Men det forutsetter at en vil lytte og lyde.

Den vekkelse det er tale om, omfatter ens eget liv, holdning og vilje. Vekk meg, blir derfor en del av bønnen om vekkelse. Gjør meg til en tjener for vekkelsens under! En som er med og bærer ansvar og omsorg, ikke minst med forbønn.

Ved vekkelse åpnes det for Guds frelsesgjerning. På forhånd har Jesus gjort det mulig og ferdig for alle. Vekkelsens mirakel løser de bånd og knuter som har bundet til uvilje og menneskefrykt. Den bytter bitre tårer med ydmyke bønner om nåde og fred. Vekkelsen løser fra fiendskap, bitterhet og menneskefrykt. Slik at en både er villig til å tilgi, tør og ønsker å vise sin tro på Jesus Kristus.

Det er det store mirakel en ber om når vekkelse er temaet for bønnen! For det at mennesket vender om fra synd og frafall fra Gud, er det veldige, men også det helt nødvendige steg å ta. Og det vi ber om da, er at en må bli løst fra satans grep og makt, og reddet inn i Guds rike. For vekkelsens mål er først dette å komme løs fra synd og vantro. Bli fri de onde bånd som hindrer omvendelse og tro på Kristus.

Bønnen om vekkelse er også en bønn for hele samfunnet. Ikke noe annet skaper mer velsignelse for vårt fellesskap i nærmiljø og samfunn. For vekkelsen berører mennesket innenfra, i sjel og sinn. Den åpner for og formidler Guds Ånd, som både renser og inspirerer. Kristenvekkelsen bringer lys, innsikt og forståelse! Den gir tankene nytt fokus, så en

blir mer opptatt med det som er Guds vilje og vei, og til alles beste.

Dette må vi være oss målbevisste, at ved bønn om vekkelse, ber vi om et uforklarlig stort under. Et mirakel, som forvandler menneske og samfunn. Den gode og sterke hendelse, som bringer lys og liv fra Gud. Og som kan reparere, fornye og forvandle. For vekkelsen fører til at de som blir berørt, opplever det Bibelen uttrykker slik: Å bli *"en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt"*. (2 Kor.5,17)

Den sanne vekkelse fører ut av allmenn religiøsitetens villfarelse og gjør oss til tydelige Bibel-troende. Den renser, inspirerer, gir lys, ledelse og frimodighet. Erfaringen av Den Hellige Ånds nærvær, blir mer enn gode kjensler. Vekkelsen bringer de berørte inn i ransakelsens lys, hvor en får se, erkjenne og bekjenne. Denne atmosfære av Åndens nærvær gjør spørsmålet om Guds vilje og vei for livet, til det nødvendigste, slik at en stilles på valg.

Mer enn noe trenger vi vekkelsens hjelp til å søke Jesus, som er *"veien og sannheten og livet"!* La oss be om at vekkelsens under må skje i hele landet!

Romerkirken og nåden

Av Jan Bygstad

I Dagen 13.05 svarer Dag Øyvind Østereng på undertegnedes innlegg i avisen 12.05 om "Romerkirken og reformasjonen". Østereng skriver at "Underteksten (i min artikkel) er at katolikker angivelig tror på frelse gjennom gjerninger". Dette har jeg ikke skrevet i min artikkel. Jeg er fullt på det rene med at Rom lærer at frelsen er av nåde.

Problemet er imidlertid at Rom legger noe annet i nådebegrepet enn den lutherske tro og bekjennelse gjør. Dette kommer kanskje aller klarest frem når en leser lærevedtakene fra tridentinerkonsilet. Dette konsilet (1546-63) utgjør det læremessige oppgjør med den lutherske reformasjon, og dogmefester hva som er forpliktende katolsk lære. Under konsilets 6. sesjon (i 1547) behandles læren om rettferdiggjørelsen. Avgjørelsene nedfelles i 49 canones, hvorav en rekke retter seg direkte mot den lutherske tro og bekjennelse. Vi siterer:

Canon 9: Hvis noen sier at den ugudelige rettferdiggjøres av tro alene, og forstår dette slik at intet annet som kan medvirke til rettferdiggjørelsens nåde, er nødvendig, og at det på ingen måte er nødvendig for ham å forberede eller disponere seg med en bevegelse av egen vilje: Han være forbannet!

Canon 11: Hvis noen sier at et menneske rettferdiggjøres enten ved tilregning av Kristi rettferdighet alene eller alene ved tilgivelse av syndene, idet der ses bort fra den nåde og kjærlighet som strømmer inn i hjertet ved Den Hellige Ånd og forblir der inne, eller at den nåde som vi rettferdiggjøres ved kun er Guds yndest (favor Dei): Han være forbannet!

Canon 12: Hvis noen sier at den rettferdiggjørende tro ikke er annet enn tillit til den guddommelige barmhjertighet som tilgir synden for Kristi skyld, eller at det er ved denne tillit alene vi blir rettferdiggjort: Han være forbannet!

Canon 24: Hvis noen sier at den mottatte rettferdighet ikke bevares og heller ikke forøkes for Guds ansikt ved gode gjerninger, men at disse gjerninger kun er frukter og tegn på den oppnådde rettferdighet og ikke også er årsak til dens (rettferdighetens) vekst: Han være forbannet!

Canon 30: Hvis noen sier at etter mottakelsen av rettferdiggjørelsens nåde, er skylden tilgitt og den evige straffeskyld utslettet for

enhver botferdig synder slik at det ikke gjenstår noe som skal avsones av den timelige straffeskyld – verken i denne verden eller i skjærsilden i fremtiden – før inngangen til det himmelske rike kan åpnes: Han være forbannet!

Canon 32: Hvis noen sier at det rettferdiggjorte menneskes gode gjerninger er Guds gaver på en slik måte at de ikke samtidig er den rettferdiggjortes egne fortjenester, eller at den rettferdiggjorte ikke selv, ved de gode gjerninger som utføres av ham ved Guds nåde og Kristi fortjeneste (hvis levende lem han er), virkelig fortjener en forøkelse av nåden, det evige liv og den endelige oppnåelsen av selve det evige liv (forutsatt at han dør i nåden), og i tillegg en forøkelse av herligheten: Han være forbannet!

Samtlige av disse læreutsagnene bekreftes av Den Katolske Kirkes Katekisme (St. Olav Forlag, 1992).

En ser her hvordan det som er sentrum og hjerteslag i den lutherske evangelieforståelse – som også er den tro som jeg selv vil leve og dø på, fordømmes med rene ord. Og med det også Paulus' undervisning i Rom 3-4 og Gal 2-4.

Nåden forstås som en guddommelig "kraftinnsprøytning" (can. 11) som hjelper den frie vilje til – i samarbeid med nåden – å forøke (can. 24) menneskets personlige hellighet. Og dette er menneskets egen fortjeneste (can. 32). Poenget her er at det ikke skjelnes mellom rettferdiggjørelse og helliggjørelse, mennesket er rettferdiggjort i samme grad som det er helliggjort. Rettferdiggjørelsen er en gradvis helbredelsesprosess der nåden samvirker med den frie vilje. Av denne grunn tales det om "fortjeneste" (meritum) i denne sammenheng. Dette samvirke kaller en i teologien "synergisme" (samarbeid) eller "semipeligianisme".

Romerkirkens forståelse av rettferdiggjørelsen henger uløselig sammen med en syndsforståelse som grunnleggende skiller seg fra den bibelske/lutherske oppfatning. Denne gjør for det første at Rom lærer at arvesynden blir utslettet i dåpen. Det døpte menneske har derfor krefter og evner til å medvirke til og forøke sin salighet uten å hemmes av noen iboende syndenatur. For det andre forkaster Rom det at en kristen er "samtidig synder og rettferdig". For det tredje forkastes forkynnelsen av lov og evangelium, som er en hovednøkkel både til bibelforståelse og forståelse av den kristne eksistens.

Til sist: Hvordan får et menneske ifølge romersk tro del i den helliggjørende nåde som er nødvendig til liv og salighet? Dersom mennesket forbereder/disponerer seg selv rett (can. 9), får en dette gjennom sakramentene (syv i tallet). Sakramentene formidles på gyldig vis (er virkekraftige) kun dersom de forvaltes av den ordinerte prest. Nattverden og absolusjonen gir nåde til synderen bare i kraft av at en prest som er ordinert under apostolisk suksesjon (og dermed har mottatt det "uutslettelige merke"). I sin konsekvens betyr dette at kirker eller trossamfunn som ikke har dette presteembetet, ikke kan formidle nåde ...

Etter evangelisk luthersk tro er det imidlertid forkynnelsen av evangeliet som er det grunnleggende nådemiddel (i tillegg til dåp og nattverd, CA 5): *"Evangeliet er Guds kraft til*

frelse" (Rom 1,16f). Evangeliet er *"Ordet om korset"* (1Kor 1,18ff), budskapet om at Jesus fullkomment har båret og sonet all synd. På grunn av Jesus gjerning som vår stedfortreder, blir hver den som tar imot ham, tilgitt og renset fra all synd og skyld for i stedet å få del i hans fullkomne rettferdighet. *"Dette er det navn han skal kalles med: Herren, vår rettferdighet"* (Jer 23,6). *"For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget"* (Hebr 10,14). Det trengs intet i tillegg til det Jesus har gjort, Jesu rettferdighet er fullkommen: Dette er ikke noe som er avhengig av min helliggjørelse, det Jesus har gjort er fullt tilstrekkelig til å stå rettferdiggjort i Guds øyne. Spørsmålet er om det er nok i våre øyne? Som en ser av det som er beskrevet over, er Jesu verk her ikke nok i romerkirkens øyne.

Her bør det tilføyes at begrepet "rettferdiggjørelse" som Paulus anvender særlig i Romer- og Galaterbrevet, er hentet fra samtidens rettsspråk: Det betyr "frikjennelse". Når en person står anklaget i retten, og retten finner ham uskyldig, blir han frikjent. Slik blir en synder frikjent fordi Jesus har gått i hans sted (Rom 3,21ff).

På dette grunnlaget kommer en synder til liv i Gud og får del i Guds rettferdighet gjennom å høre (evangeliet), ikke gjennom å gjøre. Evangeliet er et skaperord som skaper det nye livet – av intet og for intet. I romerkirkens teologi er forkynnelsen av Guds ord imidlertid ikke et nådemiddel, men informasjonsmeddelelse.

Jeg vil mene at med dette i minne er det berettiget å hevde at romerkirken står for *"et annet evangelium"*, – ikke bare et annet enn det lutherdommen representerer, men et annet enn det Det nye testamente lærer oss.

Klart om kristen tru og kristent liv

Av Johannes Kleppa

Boka "Veien til det evige livet" har undertittelen "Kristen tro og liv" (det burde ha stått " og kristent liv"), og med det signaliserer tittelen at boka er ein kombinasjon av truslære og etikk. Det kjem også fram i disposisjonen av boka ved at ho er delt i to hovuddelar: "Den kristne troen" og "Det kristne livet". Dei to delane har omtrent likt sidetal.

Frå ei side sett er dette ei tradisjonell framstilling av truslære og etikk, ved at det er klassisk luthersk – og i stor grad generell evangelisk – lære som vert presenterte. Framstillinga byggjer direkte på Guds ord, men også vedkjenningsskriftene er mykje siterte, særleg Luthers vesle katekisme.

Frå ei anna side sett er framstillinga uvanleg samanlikna med andre truslærebøker og etikkbøker. Det heng nok saman med at bok ikkje er meint berre som ei lærebok i dogmatikk og etikk, men som ei hjelp til kristen tru og kristent liv. Det gjer at vektlegginga til tider er nokså annleis enn i generelle lærebøker på området. Det er større vekt på det som gjeld trua og livet på det personlege planet, slik som bønn, og det er større vekt på det som er aktuelt i tida, særleg etiske spørsmål. Det er altså ikkje standpunkta som er spesielle i forhold til tradisjonell oppfatning på dei ulike områda, men vektlegginga og aktualisering. Det siste gjer at framstillinga også vert nokså annleis enn det vi i dag ofte møter i lære og forkynning, særleg i fagteologien.

Samanlikna med det som er vanleg i truslærer, er det omfanget punktet om "Jesus Kristus kommer igjen" har fått, uvanleg. Det er mykje om Israel og om utviklinga i endetida. Det trur eg er klokt med tanke på den tida vi lever i. Tilsvarande har framstilling av det

første bodet fått stor plass, der ulike ting i tida som utfordrar trua på den eine sanne Gud, vert tekne opp. Også det trur eg er klokt.

Framstillinga er tydeleg og grei. Nokre gonger vert framstillinga nyansert der det er mogleg med ulike tolkingar. Andre stader er språkbruken overtydeleg, fordi det er dagsaktuelle spørsmål. Det kan vera bra, men det kan også ha den negative effekten at folk som er usikre eller er usamde, hoppar av eller vert skyvde bort. Med det står ein i fare for ikkje å nå nokre av dei ein ønskjer å nå. Dette er ikkje noko stort problem i boka, men på nokre stader ville eg hatt ein litt meir dempa språkbruk.

Boka er pedagogisk godt lagt opp, der det også er arbeidsoppgåver, samtaleoppgåver og sangforslag til dei ulike kapitla. Det gjer boka eigna som studiebok, og eg trur ho vil fungera godt slik. Boka er i A-4-format. Det skaper oversikt, men det er eit problem for bokhylla! Det er brukt ulike pedagogiske verkemiddel med bilete, illustrasjonar og ulike skrifttypar. Alle bibelsitata står i raudt. Sjølv om det får desse avsnitta godt fram, likar eg personleg det ikkje. Eg synest det vert litt for glorete, men det er altså ei reint subjektiv oppfatning!

Kort sagt: Dette er ei god og enkel innføring i kristen tru og kristent liv. Ved at ein skal ta føre seg både truslæra og etikken på relativt få sider, vert det ikkje alltid så grundig, men det er heller ikkje poenget med boka. Det er ei truslære og ein etikk til personleg hjelp for kristent liv, særleg med tanke på ungdom, og eg trur ho vil fungera godt som det. Det er ei bok også for vaksne, men også ei bok kristne foreldre kan kjøpa og gje til sin ungdommar.

Eivind Gjerde
Veien til det evige livet
Kristen tro og liv
Norges Bibelkirke 2025
Ib. 178 sider

Hva symboliserer "kvinnen som fødte en sønn" i Åpenbaringsboken 12?

Av Axel Saxe

Forts. fra siste nummer (4)

Det samme gjelder Dag Øyvind Juliussens bok: "Forstå ISRAEL i Bibelen" (I.K.A.J., Norsk Avd., 2. opplag, 2025, s. 62f), om enn Juliussen uttrykker seg litt mer forsiktig: "Kvinnen som føder guttebarnet, er nok det jødiske folket som fødte Jesus" (min utheving).

Men her glemmer man at *"kvinnen"* i Åp. 12 tydeligvis symboliserer noe som åndelig sett er utelukkende positivt, mens det jødiske folket jo for størstepartens vedkommende forkastet Messias, og således likefrem er for "fiender" å regne "når det gjelder evangeliet" (Rom. 11,28a). Dessuten sier apostelen Paulus jo uttrykkelig, at Rom. 9,6b; jfr. Rom. 2,28-29).

Konsekvenser av Cahns feiltolkning

Cahns feiltolkning av hva kvinnen i Åp. 12 symboliserer, fører til andre åpenbare feiltolkninger, slik det viser seg flere steder i boken hans.

Således havner Cahn i en selvmotsigelse når han først under overskriften "Tilflukt" skriver, at "kvinnen skal leve i skjul for dragen" i "tidsrommet [på 3 1/2 år] for dyrets herredømme, dragens makt og den demoniske forfølgelsen av kvinnen, Israel" (s. 277) - mens han senere tvert imot skriver, at "i endetiden, når hele verden kommer mot [det jødiske folk], vil det ikke være noe tilfluktsted eller håp" (s. 315).

"Den store dragen" – som forsøker å sluke

guttebarnet [Jesus Messias] som kvinnen føder (Åp. 12,4b) – blir i Åp.12,9 sagt å symbolisere "djevelen og Satan"; og i det etterfølgende verset kalles han "våre brødres anklager ..., han som anklaget dem for vår Gud dag og natt".

Med utgangspunkt i disse ordene fra Åp. 12,10 skriver Cahn om de av djevelen inspirerte falske anklager som jødene opp gjennom historien har fått rettet mot seg, som om det skulle være dette, det var siktet til med uttrykket "våre brødres anklager" (s. 32f).

Men av Jobs bok kap. 1–2 og Jesu ord til Peter i Luk. 22,31f fremgår det, at djevelens anklager av *"våre brødre"* handler om noe som foregår i den åndelige, usynlige verden og – vel å merke – med dem som Cahn senere i boken omtaler som "Guds åndelige nasjon, et Israel i Ånden, et åndelig Israel"!

Årsaken til Cahns feiltolkning

Cahns feiltolkning av kvinnen i Åp. kap. 12 henger således sammen med påstanden hans om at "Israel er Guds fysiske kjøt- og blodnasjon", mens "det vi kaller "kirken" [er] Guds åndelige nasjon, et Israel i ånden, et åndelig Israel" (s. 301).

Ifølge Cahn er det dette "Israel i ånden" det er siktet til i Åp. 12,17, der det står om *"de andre av* [kvinnens] *ætt, ... dem som holder fast på Guds bud og har Jesu vitnesbyrd"* (og som dragen *"dro av sted for å føre krig mot"*, etter at han forgjeves hadde prøvd å utslette "Kvinnen" = Israel som nasjon).

Men disse "andre av [kvinnens] ætt" tolker Eritsland som "de enkelte kristne", mens "kvinnen symboliserer menigheten som helhet" (s. 149). Eritsland begrunner dette slik:

"Uttrykket ["de andre av hennes ætt"] må ses i lys av omtalen av guttebarnet, v. 5, som kvinnens sønn. Disse andre av ætten er da den førstefødtes mange brødre, Rom. 8,29. Tanken om menigheten (kirken) som mor for de enkelte kristne er heller ikke ukjent i NT. Se Gal. 4,26 f.

Det som da blir sagt i denne billedtalen, er at djevelen skal ikke få utrydde menigheten. Dødsrikets porter skal ikke få makt over den, Matt. 16,9. Men de enkelte kristne vil i stor grad bli offer for forfølgelsene" (s. 149-150).

Cahn går til erstatningsteologiens motsatte ytterlighet!

Selv om erstatningsteologien må forkastes, siden det av Skriften klart fremgår at Gud fortsatt har en plan for Israels folks frelse (jfr. bla. Rom. 11,25ff), så går Cahn – med sin påstand om at "Israel er Guds fysiske kjøt- og blodnasjon" – til den motsatte ytterligheten og setter indirekte et likhetstegn mellom "nasjonen Israel" og "Israels oliventre", når han på s. 301 skriver:

"Sanne kristne er åndelig føyd sammen med nasjonen Israel, eller podet inn på Israels oliventre, for å bruke nytestamentlig sjargong" (Cahns utheving).

Men om nasjonen Israel / det jødiske folket gjelder det jo dessverre fortsatt, at de – på grunn av sin vantro – for størstepartens vedkommende har blitt *"brutt av"* det "edle oliventreet" som Paulus omtaler i Rom. 11,17ff!

En siste hilsen fra en fange

AV KENNETH KIPLESUND

25. februar 1942 vart 18 år gamle Kåre Anton Iversen Hafstad avretta gjennom skyting på Håøya i Drøbaksundet. Berre timar tidlegare hadde den unge mannen frå Kristiansund dikta ein song til mor si. Her tek han fram kor stort det er å ha funne frelsa i Jesus Kristus.

Kåre Hafstad vart arrestert av tyskarane etter at han og fleire andre hadde prøvd å reise over til Shetland. Her ville dei verve seg til kampen mot tyskarane. Dei vart fengsla ved Akershus festning. Seint på kvelden 30. januar 1942 vart dødsdomen forkynt av den tyske krigsretten.

Fengselsprest og seinare biskop Dagfinn Hauge (1908-2007) hadde mykje kontakt med Hafstad. I boka «Slik dør menn» fortel han om mange av dei han møtte gjennom arbeidet sitt i fengselet. Frå kapittelet om Kåre:

Han snakket ofte om mor. Både hun og andre i slekten var levende kristne, sa han. (...) I fengselstiden var alt det han på den måten hadde med hjemmefra, blitt levende for han. (...) Likevel var det som han ikke riktig kunne finne troens hvile. (...) Da jeg kom igjen til Kåre uken etter, lyste hele gutten av fred. Han pekte på andaktsboken og sa med ettertrykk: "Den har hjulpet meg til klarhet".

Jeg forklarte ham at det ikke var noe rart om han var redd, og at han bare måtte snakke om det slik som han kjente det. "Jeg er ikke det minste redd. Det er bare så vondt å tenke på det de hjemme må gå igjennom. Med meg får det gå som Gud vil".

I forkant av avrettinga får Kåre møte mor si:

Det er stille som i en kirke. Så tar mor gutten sin inn i armene og begynner å be – stille, tillitsfullt. Det er som all himlens fred senker seg forsonende over vår tunge strid her nede. "Det er bare en liten stund, Kåre, så skal vi møtes igjen. Er du virkelig frelst?" "Ja, mor, jeg er frelst, og jeg tror at mange andre skal frelses ved dette".

Til avskjed seier Kåre: "Jeg er frelst mor, husk det. Be de andre, alle jeg kjenner, at de må søke frelsen". Hauge skriv: Døren mellom dem lukkes. Men de eier et samfunn som ikke kan hindres av stengte dører.

Kåre Hafstad skreiv også eit brev til mora. Her stod det mellom anna: «Vær ikke bedrøvet, min lille kjære mamma, for vi ses igjen! Hils alle hjemme, hils bestefar Iversen, bestemor Zahl og bestefar, lille Hilmar, Astrid, Arne, Fritz, onkel Hilmar, tante Bella og alle sammen som kjenner mig og si at jeg er et Guds barn. (...) Mitt siste ønske er at alle som har mig kjær, må finne veien til livet, som går om korset. Guds fred med eder alle! Amen.»

Songen frå Kåre er innspelt på plate (Frem fra glemselen, kapittel 4) under tittelen "En fanges siste hilsen", med ein litt anna tekst enn den som står på trykk her.

Min kjære mor, nå får du det siste brev fra meg.
I cellen min i fengselet jeg skriver til deg.
Jeg er jo dømt til døden, som du vet, o kjære
mor, kun fire timer har jeg igjen på denne jord.

Sørg ikke kjære mor, for gleden blir så stor,
når vi i Paradis skal møtes.
Guds sønn har stridd min strid
med blodet kjøpt meg fri,
og jeg er toet ren for Gud deri.

Tenk at jeg fant det største
som et menneske kan få eie;
Gud i kjærlighet, og snart ham møte få.
Han kjøpt meg fri på korset har, o for en nåde stor.
Han elsker også deg, o kjære mor.

Hils hjem til mine slektninger,
til venner fjern og nær,

og si jeg dør i troen, og Guds barn jeg er.
Mitt siste store ønske er at alle må
den samme frelse snarest oppleve få.

Hvis noen spør hvor de nå skal finne meg igjen,
så si dem at de komme etter må til Paradis.
Den vei som fører dit er lagt av Jesu ned,
hans død, o kjære venner, kom og der meg møt.

Nå står min tanke stille,
jeg kan ei skrive mer.
Men hjertet banker varmt for Jesus,
og for alle her.
Vi møtes snart, min kjære mor,
for livet er så kort, Og da skal alle tårer tørkes bort!

KJELDER:
Frem fra glemselen: Sangskatter og historien (Trysilforlaget, 2007). De sang for livet (Kagge forlag, 2022). Helter, svikere, hverdagen – historier om krigen og Kongsvinger (Vera Wold Media, 2022). Avisa Tidens Krav, 8. mai 2021

Vårt fremtidige hjemland

Av Charles Haddon Spurgeon

"Stå opp og dra avsted!" Mika 2,10.
Det kommer en dag da vi får det bud som må komme til en hver dødelig: "Stå opp og dra bort! Forlat ditt hjem, ditt arbeid, din familie og dine venner! Stå opp og ta fatt på din siste reis!"

Hvor mye vet vi vel om denne siste reisen? Hvilket kjennskap har vi til det land som ligger foran oss? Vi har lest litt om det, og noe har Ånden åpenbaret for oss, men likevel er det ikke mye vi vet om livet etter dette. Vi vet om en mørk og stormfull flod som kalles døden, og vi vet at Gud byr oss stige ned i mørket og lover å være med oss. Men etter døden, hva så? Hva er det for et underland som åpner seg for våre øyne? Hvilken herlighet skal vi få skue? Ingen har noensinne vendt tilbake som kunne fortelle det.

Men vi vet likevel nok om vårt fremtidige hjemland til at vi lengter dit og venter på forløsningens dag. Reisen over dødsfloden kan nok være skremmende mørk, men vi legger tillitsfullt vår hånd i Guds hånd, for han er med oss i den mørke dalen, så vi frykter ikke.

Vi skal nok skilles fra alle som vi kjenner og elsker her nede, men vi skal hjem til vår fars hus, hvor Jesus er, til "staden hvis grunnlegger og byggmester Gud er." Dette blir vårt siste oppbrudd, og så skal vi alltid være med Herren som vi elsker, og blant Guds utvalgte, for Guds trone.

Min venn, tap ikke himmelen av syne! Ha stadig dette herlige mål for øye, for det vil hjelpe deg gjennom trengsler og besvær her nede. Denne tåredalen er veien til et bedre land, dette liv er bare himmelens venteværelse.

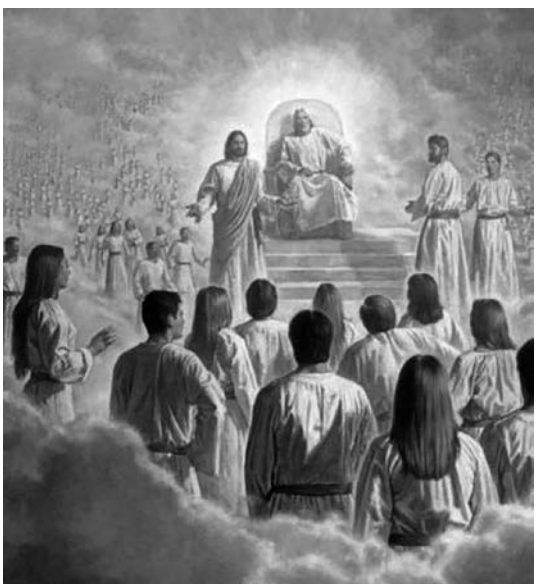

Hellig skrift

AV THORALF GILBRANT

"Ved Gud priser jeg Ordet! Ved Herren priser jeg Ordet!" Salme 56,11.
Du har en Bibel i huset. Det er en Guds gave! Salmisten sier at Ordet er mer kostelig enn gull, det er lutret som edelt sølv.

De vakreste bilder brukes om Guds ord: Det er en lykt for foten og et lys på stien. Det er et rensende vannbad. Mot fienden er det et skarpt sverd, og det er en hammer som knuser fjell. Det er en levende utsæd som spirer og gror i hjertets åker.

Ordet fra Guds munn er brød for vår ånd, det er den åndelige, uforfalskede melk, det er som honning som drypper fra kakene. – Alt dette er Bibelen for den som tror.

Blant alle bøker er Bibelen enestående, den er Bøkenes Bok. Den er Hellig Skrift. Her er nedfelt en åpenbaringshistorie, det Gud fra gammel tid har talt til menneskeslekten. Vi har her den inspirerte opptegning om Guds åpenbaring i ord og gjerning.

Her er profeter og apostler våre lærere. Her har vi Kristi eget ord. Veldige brospenn, mektige tempelbuer binder sammen Det gamle testamentes profetiske ord med Det nye testamentes apostoliske vitnesbyrd om løftets oppfyllelse: Messias er kommet! Han som døde for våre synder etter Skriftene og oppstod til vår rettferdiggjørelse etter Skriftene. Derfor kan Skriften gjøre vis til frelse ved troen på Jesus Kristus.

Så ta Bibelen fram! Her har du ordet fra Guds munn, ordet som aldri kan dø, ordet som forblir når himmel og jord forgår!

Om martyrene i oldtida

AV FREDRIK WISLØFF

Det siste menneskelige trekk vi så ved ham, var hans gru for døden. Men nettopp denne samme gru for døden viser Jesus som Gud.

Vi kunne nok nevne mange mennesker som har gått i døden med langt større heltemot enn Jesus. Tenk f. eks. på martyrene. Knelende på arenaen lå de rolig og ventet på døden. De hørte brøl av ville dyr som hadde sultet i dagevis for å kaste seg over de kristne med dess større glupskhet. Og tusener av blodtørstige menneskeøyne stirret på dem fra tilskuerbenkene. Men martyrene var frimodige. Løveburene ble åpnet. Syngende og glade gikk de kristne villdyrene i møte. Deres dødsdag var deres seiersdag, deres kroningsdag.

Men Jesus! Han svedet blod i angst. Går ikke her disiplene over simn mester?

Vi kunne svare at for martyrene var dødens brodd brutt. De fikk i dødsøyeblikket nyte frukten av langfredagens og påskedagens verk. Og dessuten ga sikkert Gud martyrene en særskilt kraft – nåden til å dø.

("Med ham til Golgata", 7. Gudesønnen i Getsemane, side 26-27)

Heftene «Kristus – vår rettferdighet» og «Kristus – vårt liv»

"Kristus – vår rettferdighet" er utdrag av Carl Olof Rosenius husandaktbok tilegnet unge mennesker. De unge i dag trenger å høre Bibelens klare tale om Jesu Kristi forsoning, rettferdiggjørelse av tro og om helliggjørelsen.

"Kristus - vårt liv" av Carl Olof Rosenius er også utdrag av Rosenius husandaktsbok tilegnet unge mennesker. Den ble sist trykt i 1980 og er nå utsolgt fra forlaget.

Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlaghuset Lunde A/S til å trykke opp disse tre heftene på nytt.

Heftene er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassettjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post, betales porto av mottaker!

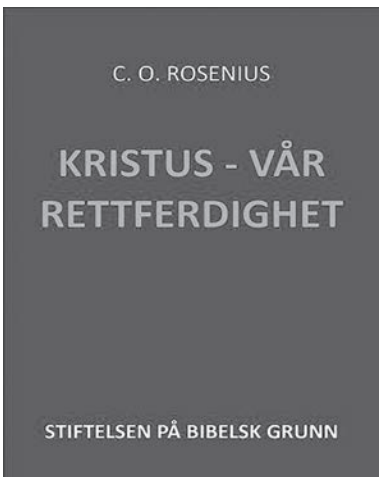

Bibelsk Tros kassettjeneste

Det ligger nå 3000 taler av blant andre Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff med mange flere av de gamle gode forkynnerne for gratis nedlasting.
Også alle møtene på Skjæveland Misjonshus blir tatt opp og ligger der. De ligger under "Nye taler" og "Talearkiv."

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Axel Lundholm Saxe
Født i Danmark 1955. Cand.teol. fra Københavns Universitet 1987. Ord. misjonsprest 1989. Vik.res.kap. Odda 1990-1991. Pastor i Den evangelisk lutherske frikirke 1991-94. Bibliotekar/ Arkivleder på Gå Ut Senteret 1994–2001. Kretssekretær i Bergen krets av Kristen Muslimmisjon 2001-2002. Dokument/ arkiv-utdanning 2004-2006. Ansatt i Skatteetaten 2006-2019.

Axel Remme
Født 1930 i Bø i Vesterålen. Utdannet tømmermann. Indremisjonens 2-årige bibelskole i Oslo 1955-1957. Har vært ungdoms-, lands- og kretssekretær i Den Indre Sjømannsmisjon (DISM). Klokker i Vennesla, Kristiansand. 1989-1997 generalsekretær i DISM. Nå frivillig forkynner.

Charles Haddon Spurgeon (1834 – 1892)
Britisk pastor og forfatter

Christian Bau (1856 – 1897)
Dansk prest og sangforfatter

Fredrik Wisløff (1904-1986)
Cand. theol, 1928. Lærer, prest, reise-predikant og forfatter.

Hans Erik Nissen (1938-2016)
Cand.theol. ved Københavns Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Henric Staxäng
Født i Lund i Sverige i 1958. Prest i Den svenske kirke 1984-95. Fra 1996 pastor i Evangelisk Luthersk Samling (tidligere Lutherska Bibelstudiestiftelsen).

Jan Bygstad
Født 1952 i Oslo. Utdannet ved Menighetsfakultetet. Ordinert i 1980. 10 år kapellan i Bergen domkirke. Siden 1990 kapellan i Landås kirke, Bergen. Formann i Foreningen for Bibel og Bekjennelse (FBB).

Johannes Kleppa
Født 1952 i Hjelmeland. Utdanning: Mellomfag i kristendom Arbeidd i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet, Dagen. Vore med i diverse styre og råd. Skrive diverse bøker, særleg om indremisjonshistorie. Er for tida frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynning og undervisning. Styreleder i Misjon Sarepta.

Kenneth Kiplesund
Født i 1984 i Trondheim. Utdanning i KRLE, samfunnsfag m. m. fra HVO. Har skrevet artikler til Store norske leksikon og tekster om historiske og kulturelle emne i ulike fora. Diverse verv på lokalplan i misjon og avholdsarbeid

Kjell Helland
Født 1953 i Eikelandsosen i Fusa. Utdannet som adjunkt. Underviste i 27 år ved Sygna vidaregående skole i Balestrand. Har vært ungdomsarbeider i Indremisjonsskipnaden og kretssekretær i Den indre Sjømannsmisjon. Er nå pensjonist.

Martin Luther (1483-1546)
Tysk prest og kirkereformator.

Oddvar Dahl
Født 1946 på Hidra. Tryggheim folke-høgskole 1964-65. Fjellhaug bibelskole 1968-69. Forkynner i NLM fra 1969-2011. Nå fritidsforkynner

Ole Hallesby (1879-1961)
Professor i teologi ved Menighets-fakultetet Kjent som forkynner og forfatter av oppbyggelsebøker.

Per Bergene Holm
Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Felt-prest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Per Haakonsen
Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruks-departementet og kommunal for-valtning. Kontorsjef ved Norges Landbrukshøgskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Thoralf Gilbrant (1919-2004)
Predikant, forfatter og redaktør.

MØTER

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	26. Okt	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	02. Nov	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg
Onsdag	05. Nov	19,30	Bibelgruppe.
Søndag	09. Nov	11,00	Eivind Ydstebø
Søndag	16. Nov	11,00	Axel Saxe
Søndag	23. Nov	11,00	Ove Eikje
Søndag	30. Nov	11.00	Dagfinn Natland

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

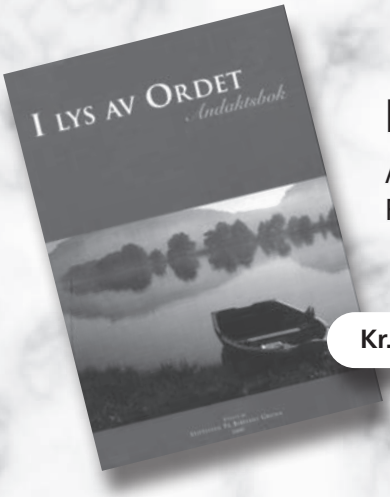

I lys av Ordet

Andaktsbok
Flere forfattere

Kr. 100,-

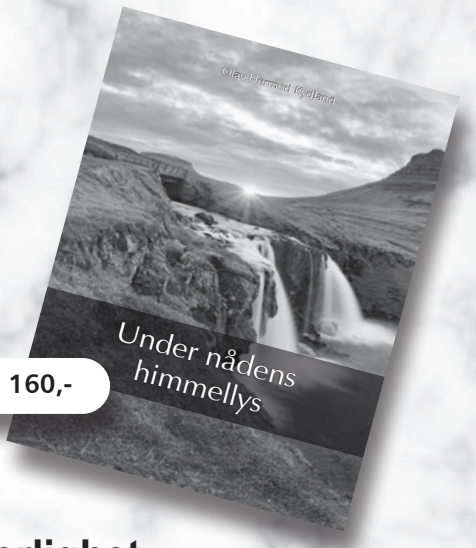

Under nådens himmellys

Bok av Olav Hermod Kydland.

Kr. 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr. 200,-

Porto kommer i tillegg til de ulike priser på bøker og CD-er!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Bankgironummer: 3207.43.88999

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

ISSN 0804-0532
Returadresse:
Postboks 67
4349 Bryne

NORGE P.P.
posten

Jag har hört om en stad ovan molnen

1. Jag har hört om en stad ovan molnen,
ovan jordiska, dimhöljda länder,
jag har hört om de solljusa stränder
och en gång, tänk en gång är jag där!
Halleluja! Jag högt måste sjunga!
Halleluja! Jag går till den staden.
Om än stegen blir trötta och tunga,
bär det uppåt och hemåt ändå.

2. Jag har hört om ett land utan tårar,
utan sorg, utan nöd, utan strider,
och där ingen av sjukdom mer lider
och en gång, tänk en gång är jag där!
Halleluja! Där fröjdas vi alla!
Halleluja! Vart tvivel försvunnit!
Aldrig mer skall jag stappla och falla,
jag är framme, ja, hemma hos Gud.

3. Jag har hört om den snövita dräkten
och om glansen av gyllene kronor.
Jag har hört om den himmelska släkten,
och en gång, tänk en gång är jag där!
Halleluja! Jag fröjdas i anden!
Jag kan höra den himmelska sången
och det sliter i jordiska banden,
ty jag vet, jag skall snart vara där.

Tekst: Lydia Augusta Lithell.
Musikk: Russisk folketone.